

TIL MINE EFTERLADTE BLANDT SLÆGT OG VENNER

Jeg har idag talt meget fortroligt og indgaaende med min Læge, og han har tilraadet mig imorgen tidlig at lade mig indlægge paa Rigshospitalet for at blive underkastet en Operation for den Blærelidelse, der i lange Tider har beredt mig Kvaler, ikke mindst ved at gnave paa mit Humør. Jeg er blevet et urimeligt og uomgængeligt Menneske. Jeg trænger afgjort [s. 98](#) til ubønhørligt at blive taget under Behandling.

Og nu har jeg, før jeg gaar i min Seng, sat mig hen til mit Skrivebord for at sende Jer denne Hilsen. Den kan blive den sidste. Jeg tør ikke udtale, at jeg just haaber det; men jeg anser det for rimeligt, at den maa blive det — ikke alene paa Grund af min fremskredne Alder og min gamle Krop, der neppe taaler at udsættes for uvante Rystelser, men ogsaa af en dybere liggende Aarsag. Livet har mistet den Tiltrækning for mig, hvormed Arbejde og Kærlighed har forskønnet det. Jeg holder af Jer, og I af mig. Men der er altid et Skel mellem Mennesker, og dette vil ikke blive større, naar jeg dør, fordi jeg veed, at I vil bevare mig i jert Minde. Jeg kunde, som en svag og afkræftet Mand, jo ikke heller være den Støtte for Jer, som jeg nu og da har ydet Jer. Og tænker jeg paa mig selv, hvad er der saa tilbage for mig at udrette? Tager jeg min Livsgerning op til [s. 99](#) Betragtning, staar den for mig som en, efter mine Evner, fuldgyldig Indsats i Livets myrevrimlende Mangfoldighed — selv om de Maal, jeg har naaet, forsvinder dybt under dem, jeg satte mig i min Ungdom, og selv om jeg i de senere Aar med Smerte har set hen til Opgaver, som jeg følte Trang til at løse, men som det nu var for sent for mig at give mig i Kast med. Men tyd ikke disse Ord som Udtryk for Bitterhed. Den fulde Lykke har jeg aldrig kendt, men mange Glæder, ikke mindst i Samvær med Jer. Udadtil har mit Liv været betrygget. Det er altid et Gode. Hvad vi opnaar indadtil, kan vi kun selv bedømme, og vanskeligt nok. Thi vi maa da være rede til ærligt at skrabe Bunden i vort Sind. Og jeg tror, at kun naar vi rammer saa dybt ned, at vi formaar at overvinde al Frygt for Døden, har vi besejret os selv. Nu, i Aften, nærer jeg ingen Frygt for den. Men kan jeg indestaa for, at jeg i Nat eller i Morgen i samme Grad tør føle mig sikker?

[s. 100](#) Lad mig sige de Unge iblandt Jer et Par Ord. I gamle Dage hed det »Gud, Konge og Fædreland!« Hvis Gud og Konge skulde klinge for Jer blot som ærværdige Gloser, saa bevar Fædrelandet som Samlingstegn. I Kærligheden til jert danske Hjem skal eders Karakter staa sin Prøve. Og Karakteren er Alt.

Andr. Thurøe.